

Danmarks radio hedder »selvcensur«, hvilket ikke er godt.

Til gengæld for borgernes accept af magten er det magtens ansvar ikke i det enkelte tilfælde at føre magten ud over den almene forståelse. Hvis politikernes og vælgernes veje skilles for meget, korrigeres det straks ved de valg, som skal komme med visse mellemrum. Hvis derimod domstolenes retsopfattelse og befolkningens retsopfattelse er helt skilte veje, ville mægtige kræfter komme i skred, og systemet, som vi i Danmark kender og påskønner det, vil i længden falde totalt fra hinanden.

Vi siger i Danmark om dommerne, at de, når de »bedømmer kendsgerninger i henhold til retsreglerne«, gør brug af »den professionelle dommerånd, hvis særkende er suveræn uafhængighed af alle andre hensyn og engagementer end respekt for ret og retfærdighed.« Dette billede forvirres naturligvis lidt af de uprofessionelle domsmænd, der i de store byer oven i købet er valgt ud fra de politiske partiers medlemslister. Men det understreger, at en politikers intimideringsforsøg direkte på telefonen til domsmagten ville være utilbørlig, medens til gengæld ministeren, hvis han i en folketale i almindelighed

gav udtryk for, at Glistrups forhold var utilbørlige, ville bidrage til den almindelige opfattelse i Danmark om, hvad der i skatte spørgsmål er utilbørligt, hvilket igen ville være bestemmende for den moralkodeks, som dommeren selv er en del af, når han hos sig selv skal begrunde sit frie skøn.

Således hænger ret og politik ubrydeligt sammen langt videre end, at folketinget giver de love, dommeren skal bruge. Dermed bliver domstolenes afgørelser både mere vilkårlige og mere menneskelige, end man til daglig har lyst at indrømme. Juristerne diskuterer og kritiserer dog hver uge i deres fagblad en lang række domsafgørelser. Udadtil tjener det derfor intet formål at sige, at en domstolsafgørelse, fordi den sker i en politisk verden og i et politisk øjeblik, ikke kan diskuteres. Og det tjener slet ikke noget formål stædigt at fastholde magtadskillelsen i Danmark som absolut, for det er i virkeligheden både et besværligt og sympatisk træk, at såvel retten som politikken i Danmark gror af samme jord og er vilkårlige og diskutabile, selv hvor vi borgere på grund af systemet har besluttet os for til et vist punkt at bøje os for deres afgørelser.